ZANFIR ILIE
Universitatea de Stat
din Moldova
(Chişinău)

V. A. URECHIA: UN DEBUT PUBLICISTIC CU MULTIPLE VALENȚE

Abstract. Much appreciated during his lifetime and in posterity, V. A. Urechia (1834-1901) met the needs of his time via education, literature and cultural messianism as well as via his published works. A pertinent analysis of V. A. Urechia's publishing activity can not be performed without considering the social, cultural and political environment of the time. It is important to separate the short-term criticism, dominated by invectives from the objective criticism in order to provide a more accurate image of V. A. Urechia's publishing activity. The article tackles V. A. Urechia's publishing debut, an article named A Dream, published in the almanac Romanian Horn (Buciumul Roman), which presents the opinions of the future scholar on some Romanian scholars' trend of the Romanian language latinization, a trend popular at that time. The work examines the writer's plentiful activity in press as he was the founder of many periodicals, Opinion (Opinia) (1857), Bison and Eagle (Zimbrul şi Vulturul) (1858), The Danube Star (Steaua Dunarii) (1859), etc. V. A. Urechia's whole activity: historical, literary, dramatic is journalistic by nature. During his stay in Paris as a journalist he did much to support the development of Romania towards its modernization.

Keywords: V. A. Urechia, publishing, publications, founder, periodicals.

Personalitate polivalentă a culturii române, Vasile Alexandrescu Urechia, a fost mai mult decât istoric, profesor universitar şi politician. Contribuțiile sale la fondarea unor importante instituții culturale, la legiferarea învățământului românesc sau la aducerea în lumină a unor fapte istorice sau culturale au fost remarcate şi evidențiate de cei care şi-au propus examinarea proceselor de devenire cultural-istorică şi spirituală a neamului. În acest context, poate fi constatată valorificarea insuficientă de istoria literară a contribuției aduse de scriitor la dezvoltarea publicisticii literare româneşti.

Debutul în publicistică al lui V. A. Urechia poate fi considerat, după propriile mărturii, articolul „Un vis", apărut în anul 1853 în *Almanahul Buciumului Român* [1] (fiind precedat, ce-i drept, de debutul poetic în paginile nou înființatei gazete ieşene *Zimbrul*, cu fabula în versuri „Zimbrul şi Vulpea" [2], ce cuprindea aluzii vizibile la climatul politic, la povara ocupației şi la cenzură). Articolul „Un vis", care reprezintă prima luare de atitudine a viitorului cărturar împotriva latinizării limbii, după aducerea în redeschisa Academie a unor profesori din Ardeal, adepți ai teoriei latiniste, apărea cu semnătura V. Alecsandrescu [3].

BDD-A6736 © 2014 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:58 UTC)

Scris ingenios, într-o vreme în care August Treboniu Laurian şi Patriciu Drăgălina militau pentru latinizarea limbii, articolul ironizează modul în care limba română devenea „*…o limbă radicală pocită, imposibilă…*”, aducând exemplificări sarcastice şi *„profeţind”* că *„de o merge şcoala tot în direcţiunea filologică ardeleană, la 1852 vom avea o limbă ca aceasta: Hodie Lingua Romana e propinguata de lingua latina. Pauci pot să o scribere. Iuventuteastudiă două deci anni numai propter ca scribere se poată dopo Gramateca Hodie Populus altralinquit… Ergo-vedeti quo linguacultiora este!...”*

Articolul a reţinut atenţia lui Kogălniceanu, Alecsandri, C. A. Rosetti. Aceştia îl încurajează pe mai tânărul confrate de condei, motivaţie mai mult decât suficientă pentru a-i spori avântul şi a-i da încredere în sine. Tânărul autor a avut ocazia să-l întâlnească din nou pe Mihail Kogălniceanu, care l-a apreciat şi l-a încurajat să continue lupta „*contra scâlciitorilor de limbă, aşa cum a făcut el mereu în jurnalele ce însuşi a publicat*”. Din acel moment cultul lui Urechia pentru Mihai Kogălniceanu „*a fost neîntrerupt*”, după cum remarca publicistul în scrierile sale mai târzii.

V. A. Urechia relatează, de altfel, în articolul „Cum am cunoscut pe Alecsandri”, inclus ulterior în volumul „Legendele Române”, istoria publicării în calendarul „Buciumului Român” ce se tipărea la Iaşi, a articolului „Un vis”, ce a avut ca urmare recomandarea sa poetului Vasile Alecsandri de către D. Gusti, fostul primar al Iaşiului. Descriind emoţia resimţită în urma întâlnirii cu „bardul de la Mirceşti”, V. A. Urechia relata următoarele: *„La ora unu după amiază eram la poarta caselor în care şedea Alecsandri, în dosul hotelului Binder. Era, când am intrat, întins pe o canapea à la ministru, P. P. Carp; răsturnat pe un fotoliu stătea Rolla; pe altul era Dimitrie Ralet, viitorul vornic bisericesc al lui Grigore Ghica Vodă. În picioare lângă masa de nuc de lângă canapea stătea Alecu Russo, cel care mai târziu avea să se ilustreze printr’o serie de articole în «România Literară» a lui Alecsandri, combătând ca şi mine scâncierea limbii prin neologisme, dar căzând şi el în excesul şi exagerarea arhaismelor. Eram în faţa unui aeropag literar.*

Mă oprii, sfârşit de emoţiune, la doi paşi de lângă uşă neştiind ce să fac şi cum să încep.

Alecsandri cât mă văzu intrând, se ridică din tologeala lui şi înaintă spre mine. Rolla imită pe Alecsandri. Ralet rămase cu mâna sa mică în favoriţii săi negri ca pana corbului, căutând negreşit cu indiferenţă spre noul venit.

Alecu Russo oprindu-şi vorba pe buze – vorbea când am intrat – mă măsură cu ochii întrebând pe Alecsandri cine sunt.

– Iată Alecule şi boier Dumitrache Ralet, zice Alecsandri, iată tânărul autor al «Visului» care 1-am cetit deunăzi împreună!

L-au cetit împreună! Acuma inima nu mai bătea, ci se dilatase în piept de nu mai încăpea.

– Mi-au cetit visul împreună. Ce onoare!

Apoi apucându-mi mâna, care sfioasă bălăbănea mai mult spre spete, mă atrase până la un fotoliu de lângă masă, mă făcu să şed, zicându-mi:

BDD-A6736 © 2014 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:58 UTC)

– Bine tinere, ai scris nu numai frumos, dar ai criticat şi drept pe cei care strică minunata noastră limbă românească.

Şi începură tustrei a-mi cita părţi din lucrarea mea, pe când eu, gotcă la faţă de plăcere, mi se părea că mereu cresc în corp şi picioare, de nu o să mă mai încapă nici fotoliul, nici camera".

Acestea se petreceau înainte de sosirea lui Maiorescu la Iaşi, adică în epoca de după 1848 şi de însufleţită pregătire pentru realizarea celei dintâi uniri naţionale de la 1859.

Ascensiunea rapidă a tânărului V. Alexandrescu se explică şi prin entuziasmul general instalat, odată cu venirea lui Grigore Ghica, în lumea literară şi artistică. Cu fiecare text publicat, tânărul scriitor se apropia de câte un corifeu al culturii din acea perioadă. Astfel, atrăsese atenţia lui Alecsandri care l-a încurajat să scrie după ce i-a citit *Grinda de Aur*, luându-l şi colaborator la *România Literară*, precum şi pe cea a lui Negruzzi, Dumitru Ralet, vornic bisericesc, şi a lui Atanasie Fătu, fondator al „Societăţii pentru încurajarea tinerilor la învăţătură". Luxul de amănunte cu care sunt zugrăvite aceste întâlniri în memoriile cărturarului relevă încă o dată şansa uriaşă de care s-a bucurat la începutul carierei sale.

La Paris, vornicul bisericesc Ralet l-a prezentat secretarului francez al Domnitorului Ghica – partizan al unirii – ca pe un bun cunoscător de franceză. V. Alexandrescu se pomeni atunci în compania celor mai importanţi ziarişti ai vremii, lucru care nu putea să nu-l marcheze pentru restul vieţii. Grigore Ghica, „cu mari sacrificii băneşti", a reuşit să „stârnească" interesul celor patru ziare importante din Franţa pentru soarta Principatelor pe cale de a se uni. Pentru un tânăr studios familiarizarea cu informaţiile, selectate şi traduse pentru publicare în franceză, au constituit o veritabilă experienţă jurnalistică. S-ar putea spune că tocmai atunci a început, practic, activitatea publicistică a lui V. A. Urechia, graţie căreia a cunoscut importanţi redactori, precum Cucheval-Clarigny, director la „Constituţionalul" şi coordonator al celorlalte trei ziare oficiale.

De observat că toate împrejurările vieţii sale pariziene îl conduc spre o carieră jurnalistică, tânărul Alexandrescu implicându-se în chestiuni cu adevărat importante pentru ţară. Începând să publice în ziarele franţuzeşti, atrage atenţia emigranţilor munteni paşoptişti, C. A. Rosetti, Cezar Bolliac, fraţii Dimitrie şi Ion C. Brătianu, care pe atunci luptau *„...contra curentului ce se făcea în opiniunea publică de* Le Siècle *în paguba Principatelor şi în profitul Italiei. Ba chiar pentru ca să câştige şi pe italieni, în contra tiesei jurnalelor franceze, Ioan Brătianu şi C. A. Rosetti căutau să-şi apropie cât mai mult pe Mazzini, mai ales în urma atentatului lui Pianori asupra lui Napoleon al III-lea...*".

Printr-un doctorand la medicină, pe nume Romalo, V. Alexandrescu ajunge la C. A. Rosetti, întâlnire favorabilă ce-i va aduce noi deschideri, dar care-l va obliga mai târziu să-şi împartă prietenia şi simpatiile politice între acesta şi celălalt binefăcător al său – Kogălniceanu. Recunoscătorul V. A. Urechia îşi va sacrifica reputaţia, fiind considerat de unii contemporani oscilant şi indecis, dar le va rămâne fidel celor doi.

Aşa cum, datorită orientării lor politice, C. A. Rosetti şi ceilalţi emigranţi paşoptişti nu puteau publica în ziarele oficiale, V. A. Urechia devine *„agent politic al emigraţilor"* şi intermediar între aceştia şi presa parizianã: *„...prin mine ei puteau publica articole*

BDD-A6736 © 2014 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:58 UTC)

ce de altfel erau aruncate la coş, din cauza relaţiilor lor cu Mazzini... Numai de la Cezar Boliac nu-mi era îngăduit să iau articole, căci, din nenorocire, lupta care va continua mai apoi în ţară, între Boliac şi ceilalţi patruzeci şi optişti, era manifestă şi atunci la Paris". Astfel, informaţiile şi evenimentele din ţară treceau prin mâna „agentului de presă" V. Alexandrescu, înainte de a apărea în cele patru mari cotidiene pariziene. Tocmai pe acest fundal destul de confuz şi ineficient, într-un moment de avânt patriotic şi pentru a putea continua susţinerea cauzei unioniste sub domnitor străin, a apărut *Opiniunea,* primul ziar fondat de V. A. Urechia.

Perioada pariziană poate fi considerată cu adevărat începutul propriu-zis al activităţii publicistice a scriitorului. Chiar dacă debuturile sale în ţară au avut destule ecouri, abia la Paris, printr-o fericită conjunctură, ajutat şi de C. A. Rosetti, dar şi de Ralet, ca răsplată pentru îngrijirea tipăririi cărţii acestuia, V. A. Urechia începe o adevărată şi intensă activitate publicistică. Este unanim recunoscut că perioada cea mai fervent a jurnalistului Urechia începe în preajma Unirii Principatelor. *Opiniunea (1857), Zimbrul şi Vulturul (1858), Steaua Dunării (1859)*, iar mai târziu − *Ateneul român (1860-1861), Dacia (1861), Adunarea naţională (1869-1870), Informaţiunile bucureştene (1870),* sunt primele ziare fondate sau din a căror componenţă va face parte energicul tânăr gazetar. Şi va scrie, neocolind niciun subiect care apare în discuţia publică, pronunţându-se asupra diferitor probleme din cele mai diverse domenii, uneori grăbindu-se şi făcând greşeli care aveau să-i aducă multe critici.

Opiniunea, organul românilor din streinătate*,* apare la Paris, din 18/30 martie până la 2/14 mai 1857 (când îşi încheie existenţa din cauza restricţiilor de a fi difuzat, impuse de vama austriacă). Ziarul apare după ce un grup de susţinători ai ziarului *Buciumul* (cu durata apariţiei – 10 martie −3 mai[4]), care apărea sub conducerea lui Cezar Bolliac, s-au despărţit de acesta şi au fondat, sub direcţiunea şi coordonarea lui V. A. Urechia săptămânalul *Opiniunea*" [5, p. 189]. S-ar putea presupune că, dacă ar fi apărut în zilele noastre, ar fi fost trecut cu vederea, fiind considerat o efemeridă fără importanţă. Dar, în acele vremuri în care românii mai luminaţi erau pătrunşi de importanţa transformărilor sociale şi a modernizării ţării, a alinierii la standarde occidentale, orice pas spre aceste idealuri era important. De observat însă că, deşi aveau aceleaşi idealuri, intelectualii de atunci demonstrau o dezbinare evidentă, fiind dominaţi de orgolii şi interese. Memoriile lui V. A. Urechia, prezintă circumstanţele în care a apărut *Opiniunea*, ziarul unde şi-a început activitatea de publicist militant şi unionist şi pe care l-a iniţiat, redactat şi editat cu ajutorul material al unui grup de emigranţi politici şi de studenţi:

„Se simţi nevoia publicării unui jurnal românesc la Paris, care să întreţină în ţară curentul naţional unionist, din causă că libertatea presei nu mai exista în principate. Pe dată ce eu scosei Opiniunea, *organul românilor din străinătate, evident sub inspiraţiunea emigraţilor, Bolliac scoase şi el un jurnal propriu sub titlul* Buciumul, *aşa că se văzură la Paris două jurnale mari române la aceeaşi dată"*.

O supoziţie se impune în acest context: să fi avut interes cărturarul Urechia să devanseze momentul apariţiei? Deşi a fost rival cu Cezar Bolliac, dacă judecăm

BDD-A6736 © 2014 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:58 UTC)

după cele de mai sus, Urechia, oricum, va deplânge mai târziu, în seria de articole „Amintiri contimporane", pe care le va publica în ziarul *Secolul XX*, uitarea nedreaptă a acestui patriot şi jurnalist. Amintindu-şi de fondatorul *Buciumului,* Urechia va scrie: „*Anul 1881 debutează rău în privinţa românismului, căci răpeşte naţiunei doi bărbaţi de valoare: pe Cezar Boliac şi August Treboniu Laurian*". Şi trecând peste perioadele în care viaţa i-a situat în tabere diferite, va conchide, poate ca o prevestire pentru soarta sa şi a multor alţi cărturari, jurnalişti patrioţi, care vor fi uitaţi cu tot cu faptele lor: *„Azi prea este uitat Cezar Boliac şi această uitare el n-o merită nici prin lucrările sale ca gazetar, nici prin cele literare"*. Cu toate că nici nu se vorbea pe atunci despre deontologie profesională, avem un exemplu de conduită onestă a unui adversar de idei faţă de confratele său. Spre regret, avem temeiuri pentru a constata că azi opera lui Bolliac, ca şi cea a lui Urechia, şi a generaţiei marilor deschizători de drumuri şi instituţii culturale, zace uitată pe rafturile bibliotecilor, spaţiul public fiind preocupat de cu totul alte problematici.

Citǎm din articolul-program al *Opiniunii*, pentru a vedea orientarea şi anvergura acestui hebdomadar şi a celor care scriau aici: *„Când viitorul ţărilor noastre are a se otărî de noi înşine; când românii din ambele principate sunt chemaţi să-şi arate curat voinţa lor; când divanurile ad-hoc au să se pronunţe asupra soartei a cinci milioane de români, în aceste împrejurări excepţionale fură adresate în Paris, chiar în arena luptelor, cereri ca să se înfiinţeze aici un jurnal, organ al opiniunei tuturor românilor din Paris, care să exprime adevăratele voinţe ale ţărilor, trebuinţele lor, şi să lumineze idei, care, nu ne îndoim, sunt ideile tuturor românilor ce-şi iubesc ţeara"*.

Revendicându-se de la înaintaşi, care la vremea lor au ştiut să fructifice momentele prielnice, aşa cum sunt obligate de-a lungul istoriei să facă statele mici în faţa pretenţiilor celor mari, tinerii adunaţi în jurul *Opiniunii* scriu şi încearcă să trezească populaţia din ţară, care nu avea nici măcar dreptul la liberă exprimare. Din acest punct de vedere, dovedesc o maturitate politică şi un curaj care trebuie apreciate. Tinerii preiau această sarcină de la înaintaşii lor şi promit să continue lupta pentru afirmarea românilor. Scopul lor declarat este unirea Principatelor sub domnitor străin, pentru că aceasta era singura posibilitate pe atunci.

„...Românii din Paris şi mai înainte, pe când soarta ţărei se dezbătea în sânul congresului european, au apărat, după puterile lor, drepturile ei, ca singurii ce aveau libertatea de care erau lipsiţi fraţii lor din ţeară. Acum, auzind chemarea ce li se face, pătrunşi de trebuinţa ce s-a făcut simţită în ţeară chiar, au îmbrăţoşat cu căldură această propunere şi au format un comitet de redacţie compus de cinci mădulari, ce au avut majoritatea de 40 şi 39 de voturi ca să lucreze la un jurnal, organ al românilor moldoveni şi munteni din streinătate".

În continuare se arată că ziarul va reprezenta interesele tuturor românilor, şi că s-a votat cu unanimitate alegerea conducerii şi a direcţiei de luptă, scopul fiind: *„...fericirea patriei lor comune. Fie ca unirea noastră să stea de exemplu fraţilor noştri din ţeară!"*

BDD-A6736 © 2014 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:58 UTC)

La fel ca şi paşoptiştii cu un deceniu în urmă, tinerii se uneau, propunând un model celor care rămăseseră în ţară, unde nu aveau nici un mijloc de informare, bravând chiar în faţa greutăţilor şi obstacolelor care n-au întârziat să apară: *„Jurnalismul, ca un element irezistibil al vieţei unui popul în mişcare, îşi face loc de la sine însuşi, fără să bage în seamă de legile care se silesc de a-l stavila şi noi tot aşa, ca Barnave din Girondins, am zis de-ndată ce cetirăm cele de-ntîi numere ale* Timpului *ş-ale* Concordiei *din Bucureşti. Poporul român e în mişcare, şi nu va fi lege care să izbutească a comprima până în sfârşit glasul său ce strigă după viaţă. Apariţia foilor citate întăreşte zisa noastră”*.

Dacă se ţine cont de vârsta pe care o avea atunci Urechia, se poate de afirmat că era destul de responsabil şi preocupat de soarta ţării care, de fapt, se decidea atunci. Tinerii români aflaţi atunci la studii nu erau toţi *„stâlpi de bordel, de crâşme, cafenele…”* cum i-a pus la punct Eminescu, ci mulţi dintre ei, printre care şi tânărul Vasile Alexandrescu, aveau o maturitate politică demnă de remarcat şi preţuit.

Nu ştim cu exactitate, dacă acest articol-program a fost elaborat în întregime de V. A. Urechia, dar faptul că el era directorul/redactorul şef al acestei publicaţii, care prin exemplul membrilor ei demonstra că unirea românilor, atât de târziu realizată, este posibilă şi că de-a lungul întregii sale vieţi, cu sacrificii, a urmat această profesie de credinţă, cu toată coerenţa, efortul susţinut şi iubirea de patrie, oricât de patetică ar părea interpretarea.

Atunci Principatele Române aveau nevoie de spirit unitar. Realizând că această unire nu poate fi făcută sub un principe român, din diverse cauze, care ţineau mai degrabă de rivalităţi şi invidii, grupul adunat în jurul lui Urechia la Paris militează pentru aducerea unui principe străin, dar *„… de rasă latină”*, care va asigura suveranitatea şi unirea. Puţine popoare au apelat în istorie la astfel de soluţii. Poate fi considerat ruşinos faptul că nu s-a găsit în ţară un om care să adune toată suflarea românească în jurul său. Au fost multe voci ale opiniei publice, în formare pe atunci, care se opuneau. S-a văzut însă că această strategie avea să dea roade.

De actualitatea mesajului transmis de *Opiniunea* românilor aflaţi la Paris, mărturisesc următoarele rânduri: *„Inima e ca şi poezia, sau mai bine la români e poezia, ea nu ne spune decât dorurile, aspiraţiile… dar nu ne arată şi mijloacele de a le realiza. Nu e destul acum să dorim, să ne esortăm, să cântăm suveranitatea naţională, ci e timpul s-o dovedim Europei, s-o avem, să ne-o scriem fără temere pe frunţile noastre… Europa, care a citit-o, aşa zicând, în inimile noastre cernite, va aplauda strălucirea ei pe stindardele neamului latin de la Dunerea”* [6, p. 191]. Aceste rânduri arată conştientizarea încă de pe atunci a faptului că poporul român s-a mulţumit adesea cu talentele sale native, neştiind însă că politica se face cu alte mijloace. Ţara era în curs de unificare, împotriva voinţei puterilor străine care dominau şi pe atunci Europa şi aveau toate interesele să păstreze un popor dezbinat, pentru o mai bună dominare a lui. Acei tineri, aflaţi în capitala culturală a Europei de atunci, au înţeles că e nevoie de o informare a opiniei publice în formare la acea vreme, de o strategie pe placul celor care conduc destinele politice

BDD-A6736 © 2014 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:58 UTC)

sau cel puțin de o punere a acestora în fața unui fapt împlinit. Iar acest fapt urma să fie alegerea unui domnitor străin, care să fie acceptat de aceleaşi puteri străine.

Într-un anumit sens, Urechia, de rând cu ceilalți gazetari, poate fi considerat printre primii, după paşoptişti, ambasadori ai românilor în Europa: *„Dar această suveranitate națională, eritajul cel mai prețios, cel mai glorios ce ne-au lăsat părinții noştri, nu este numai a munteanului sau a moldoveanului… Ea este a tuturor copiilor României… Ea este soarele la lumina căruia atâtea milioane de brațe au să ridice din ruine cetatea cea veche a Europei: România modernă. Unirea este sentinela cea mai tare şi care singură va putea păzi pentru viitor depozitul neîncredințat de strămunii noştri: suveranitatea română”*.

Acestea erau condițiile de dezvoltare şi de integrare europeană *avant la lettre*. Țările române dezbinate nu aveau identitate în fața Europei şi de regulă erau absente de la deciziile istorice importante. Analizând posibilitățile de realizare a acestui ideal, redactorii *Opiniunii,* cunoscând starea de lucruri care domina principatele, aleg să militeze pentru un garant al stabilității statale:

„Pentru ca unitatea noastră să fie însă solid constituită, îi trebuie la centru o putere nemişcabilă care, nefiind niciodată rennoită de lege, prezentând nencetat obstacole amițiunei, să reziste cu avantaj la zguduirile, la rivalitățile, la vibrațiunile răpezi ale unei fracțiuni învechite din societate, mişcată de toate patimile ce timpii nenorociți au înrădăcinat în cei mai mulți din membrii săi. Un atare rezultat, pe lângă altele mai multe, nu se poate căpăta, după cum mai departe vom dovedi, decît prin alegerea, la tronul întrunit al României, a unei dinastii ereditare latine”.

Că opțiunea pentru care se pleda a fost judicioasă, ținând cont de condițiile internaționale nefavorabile unui popor dezbinat, care astfel rămânea la cheremul celorlalte puteri, s-a văzut câțiva ani mai târziu, când după dubla alegere, înțelegând că puterile garante amenință stabilitatea şi independența noului stat român, a fost acceptat, în cele din urmă, domnitorul străin, care a impus suveranitatea României în condițiile unor interese potrivnice.

Opiniunea îşi propunea să argumenteze, pentru cititorii din țară şi nu doar, necesitatea unirii sub principe străin, un conducător care să fie recunoscut şi respectat de Europa, din sânul căreia provenea, dar şi de celelalte puteri, asigurând astfel o stabilitate şi o dezvoltare durabilă a României pornite pe calea modernizării. Prin diplomație s-a reuşit ceea ce nu se obținuse cu ajutorul armelor, iar la acest lucru a contribuit şi efortul publicistic al acestui săptămânal, format din tinerii aflați la Paris, sub coordonarea lui V. A. Urechia.

Opiniunea, primul ziar fondat de V. A. Urechia, a încetat să mai apară după câteva luni după această primă experiență publicistică a scriitorului, care va reveni în țară, unde va susține până la sfârşitul vieții cauza unității românilor, sprijinind orice inițiativă lansată în acest scop.

BDD-A6736 © 2014 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:58 UTC)

NOTE

1. Publicația *Calendarŭ...*, ce a apărut la Iaşi, între 1851 şi 1858, împreună cu *Almanah de petrecere pentru Moldo-Romanŭ* (din 1853 având numele schimbat în *Almanah pentru români*). A fost editat de T. Codrescu la Tipografia „Buciumului Românŭ".

2. *Zimbrul*, 1850, nr. 2.

3. A se vedea: Georgeta Răduică, Nicolin Răduică. *Calendare şi almanahuri româneşti: 1731-1918*. Bucureşti: Editura Ştiințifică şi Enciclopedică, 1981, p. 218; în descrierea *Calendarului*… din 1853, V. A. Urechia nu a fost identificat, povestirea „Un vis" fiind atribuită lui „Alecsandrescu Petreanu, Vasile", astfel apărând şi în indicele lucrării.

4. Cezar Bolliac. Biografie. – http://www.tititudorancea.ro/z/biografie_cezar_bolliac.htm. [On-line] Accesat: 2.12.2013.

5. Hangiu Ion. *Presa românească de la începuturi până în prezent. Dicționar cronologic 1790-2007*. Vol. 1. (18 februarie 1790 – decembrie 1916). Bucureşti: Comunicare.ro, 2008.

6. Hangiu Ion. *Op. cit*. www

BDD-A6736 © 2014 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:05:58 UTC)